

sigtighed var nødvendig, og fremfor Alt maatte han have Ro. Hans Sygevogterske i al denne Tid var Clara, og uden hendes Hjælp var det maaskee slet ikke gaaet. Dag og Nat var hun om ham og sørgede for, at mine Forskrifter paa det Nøiagtigste blev fulgte. Det glædede mig at see, hvorledes Anna Dag for Dag viste mig større Fortrolighed; jeg fortalte hende om mit første Møde med Christian, og lagde intet Skjul paa, at jeg nærrede Bekymringer for ham, om han end for Øieblikket tilsyneladende var rask. At forholde hende Sandheden i dette Punkt forekom mig uforvarligt.

»Troer Du ikke, at han burde komme hjem til os igjen?» spurgte hun engang, da jeg ledsagede hende fra et af hendes daglige Besøg hos Sognefogeden.

»Det antager jeg ganske vist, at han bør, men paa ingen Maade for Øieblikket. Din Fader trænger først og fremmest til Ro, og jeg vilde paa det Bestemteste fraraade det.»

Pigebørn ere uudgrundelige, og det i Verden, de mindst bekymre sig om, er en Læges Formaning. Om begge Dele har jeg saa ofte haft Anledning til at overbevise mig, at de staae som Troessætninger for mig; men ved denne Leilighed fik jeg rigtignok Troen i Hænderne paa en temmelig overraskende Maade. —

»De ere inde hos Fader,« sagde Clara en Dag til mig, da jeg kom hjem fra en Tour. Hun saae bleg og forskrækket ud og ventede aabenbart en Straffepræken. »Jeg satte mig derimod, fordi jeg vidste, at Du vilde forbyde det; men Fader vilde selv, at de skulde komme.»

»Hvem?» udbrød jeg forbauset.

»Christian og Anna.»

Jeg veed ikke, hvem af os der saae mest forskrækket ud ved denne Leilighed. Min Onkel var Reconvalescent efter en farlig Sygdom og befandt sig paa det Punkt, hvor en Sindsbevægelse let kunde faae de sørgeligste Følger. Jeg vilde gaae ind til dem, men Clara bad mig om at lade være. »Fader blev saa ophidset, da jeg forestillede ham, hvad Du vilde sige, at jeg ikke turde gjøre Modstand, og jeg troer, at Du kun vilde gjøre Ondt værre,« sagde hun, og jeg maatte give hende Ret. I det Samme kom Christian og Anna ind i Stuen, og jeg blev kaldt ind til min Onkel.

»Du skal ikke være bange, min kjære Vilhelm, jeg befinder mig ret vel,« sagde han og rakte mig Haanden. Han var rigtignok lidt rød i Kinderne, og jeg frygtede for Feber, men paa hans Ansigt saae jeg et fornøjet Smil. »Jeg har faaet min Dreng igjen,« vedblev han, »og det gjør mig rask. Det forekommer mig, som om han var død for mig, og jeg næsten havde faaet ham igjen ved et Under. Det vil hjælpe bedre end al Medicin. — Hvad siger Du forresten til, at de nu gifte sig?«

»Onkel!« udbrød jeg, »betænk dog, hvad Du Du gjør! Glem ikke Christians Tilstand.»

»Jeg glemmer det ikke. Du kan nok begribe, at jeg har tænkt, inden jeg gav mit Samtykke. Anseer Du Christians Tilstand for farlig?«

»Just ikke farlig, men det er umuligt at indestaae for Fremtiden.»

Han lukkede Øinene som om Samtalen havde anstrengt ham, og tilsidst troede jeg, at han sov. — »Nei, det skal blive, som det er,« sagde han paa engang, »jeg øiner deri en Udvei til Frelse, og jeg skal være den Sidste, som spærrer dem Veien. — Det var Anna, som fik denne Idee. »Naar jeg er hans Hustru, kan jeg være hos ham og pleie ham som ingen Anden, og jeg er vis paa, at jeg skal vinde ham tilbage,« saaledes sagde hun, og hvad skulde jeg svare? Jeg har været et uskyldigt Redskab, men dog altid et Redskab til, at disse Ulykker have hjemsogt os. Jeg kjender Anna. Tilsyneladende er hun maaskee lidt stiv og egensindig, men der findes ikke nogen mere opoffrende Pige end hun, og hun veed, hvad hun gjør, og derfor maae I her handle efter Jer egen Samvittighed, Børn, sagde jeg til dem, og Dig, Christian, vil jeg ikke gjøre noget Spørgsmaal. Du er haardt medtaget, min Dreng; hos os har Du for Fremtiden dit Hjem. Det var Resultatet af vor Samtale, og nu kan Du selv dømme.»

Jeg trykkede hans Haand til Svar. Hvad skulde jeg sige? Jeg vurderede tilfælde det Høimodige i Annas Adfærd, og forstod godt, hvad jeg iøvrigt først senere erfarede, at selv Christian havde haft sine Betænkeligheder; men jeg kunde ikke her staae og hylke et Bifald, som jeg ikke følte. Sagen var virkelig alvorlig, og maaskee følte ingen af dem saamegen Ængstelse for Fremtiden som jeg, der vidste, hvor Meget der stod paa Spil.

Femte Capitel.

Foraaret kom, og min Onkel var endelig helbredet, men Begivenhederne havde seldet ham. Paa

en smuk Solskinsdag bleve de Unge viiede. De havde ønsket, at det skulde foregaae i Stilhed i Hjemmet, men min Onkel vilde ikke vide Noget deraf. Ogsaa derpaa erkjendte jeg, at han var bleven gammel; thi Intet forekom mig rimeligere, end at de gjorde saa lidt Opsigt som muligt. Men om Modstand kunde der ikke være Tale. De bleve viiede i Landsbykirken, og jeg antager, at der paa dette Sted aldrig har været samlet en saadan Menneskemasse som den Dag. Sagen var vidt og bredt bekjendt, og Alle og Enhver vilde bevidne dem sin Deltagelse. Min Onkel førte Anna til Alteret, Byfogeden Christian. Sognefogeden og hans Hustru vare med i Brudfølget, og da den gamle Mand gik op ad Kirkegulvet, førte han sin Person med en Værdighed, der fik mig til at tænke paa en Minister. Det var en gribende Høitidelighed. Der gives ingen Veltalenhed, som lader sig sammenligne med den, naar Sagen selv taler; dette følte enhver af os ved denne Leilighed. En streng Tid var endt, og den Fredens Aand, hvorom der blev talt, hvilede atter over os. Himmelen var klar, og Solskinnet, som strømmede ned over os, fyldte Kirken med et varmt Lys, der gav det Gamle og For-gjemte omkring os Liv og lod det tage Del i vor Fest.

Jeg har hverken før eller siden følt mit Væsen saa delt mellem Glæde og Frygt som paa denne Dag. Der stod en usigelig Fryd at læse i deres Ansigt, og dog... Det var mig kjært, at vi vare alene sammen for Resten af Dagen. Min Onkel meddelte os, at han overdrog Christian Godset, da han nu trængte til Ro; han skulde saa affinde sig med Clara paa en Maade, som allerede var aftalt. Og saaledes var egentlig mit Hverv her endt, hvis jeg overhovedet havde haft noget. Men hvorledes skulde jeg skilles fra Clara? Under den sidste Tids Begivenheder havde jeg unegteligt forandret min Mening om hende, og kunde ikke bringe den i Samklang med, hvad jeg tidligere havde seet. Jeg havde ikke talt om »det Andet«, som hun kaldte det, siden hun bad mig om at lade det være. Og dog elskede jeg hende; det kunde ikke hjælpe, at jeg forestillede mig selv det Urigtige deri; jeg var nu, om ikke lidenskabeligt, saa dog dybt forelsket i hende; maaskee er det vanskeligt at fatte Forskjellen. Jeg mener blot, at jeg ikke følte den pinlige Uro, som følger med en lidenskabelig Forelskelse; men jeg havde en ren og dyb Glæde af at være sammen med hende. Og hvorfor sluttede hun sig til mig, som hun gjorde? Hvorfor meddelte hun mig sine Forhaabninger og Bekymringer og tog mig paa Raad i enhver Ting, uden mindste Sky, som om det var den naturligste Sag af Verden? Hvorfor fandt jeg atter hver Dag friske Blomster paa mit Bord, hvilket var ophørt under Sygdommen? Hvorledes gik det til, at jeg, som nærrede en Mistanke om, at hun allerede havde skjenket sit Hjerte til en Anden, alligevel ikke længere selv rigtigt troede paa denne Mistanke, men begyndte at nærme friske Forhaabninger? Og hvorledes gik det endelig til, at da jeg en Dag, medens jeg stod i Vinduet og saae ned i Haven og fik Øie paa hendes ungdommelige Skikkelse, modtog et venligt Nik, som lokkede mig efter hende og fik mig til at søge hende op? Det forekom mig næsten, som om hun fremskyndede sin Gang, da hun saae mig komme i Kastanicalleen; maaskee anede hun, hvorfor jeg dennegang søgte hende; i ethvert Tilfælde blussede hendes Kinder, da jeg naaede hende.

»Hvis mit Spørgsmaal ikke kjæder Dig, Clara, saa siig mig ganske oprigtigt...»

»Du behøver ikke at spørge om Mere,« svarede hun, »jeg veed godt, hvad Du mener; men jeg holder ikke af at være mistænkt, og derfor kan Du jo nok begribe, med hvem jeg holdt Stevnemøder.« Jeg kunde ikke begribe det.

»Herregud, med Christian naturligvis! Med hvem skulde det ellers være?«

»Med Christian!«

»Og havde jeg saa ikke Ret til at kalde Dig en taabelig og dum En, som ikke vilde troe mig? — Hvad skulde jeg gjøre? Du veed jo selv, hvor farligt det var dengang. Anna og jeg vare de Eneste hjemme, som kjendte hans Opholdssted, og havde jeg ikke saagodtsom hver Dag talt med ham, naar Anna ikke selv kunde komme, var der vistnok skeet en Ulykke.«

»Men hvorfor sagde Du mig det ikke rentud, saa kunde jeg jo have hjulpet Dig langt bedre.«

»Jeg turde ikke vove det, ikke for din Skyld, men for hans Skyld. Jeg gik som paa en Vulcan. Han havde fattet Afsky for Læger og talte om dem med vild Forbittrelse. Hvor let kunde han ikke faae at vide, hvem Du var?«

Hun var uimodstaaelig fortryllende, medens hun stod der i Solskinnet og plaiderede sin Sag. »Hør, Clara,« sagde jeg og greb begge hendes Hænder,

»har Du ikke senere tænkt over det Spørgsmaal, jeg gjorde Dig?«

Hun svarede mig ikke strax med Ord, men hendes Rødmen og det skjelske Smil, hvormed hun slog Øinene ned, vare Svar nok, og jeg trykkede hende til mit Hjerte.

»Nu troer jeg nok, at jeg elsker Dig, Vilhelm,« sagde hun, idet hun skjulte sit Hoved ved mit Bryst. »Jeg blev saa forskrækket, da Du første Gang talte derom, men saa begyndte det at komme — og da Du mistænkte mig, holdt jeg kun mere af Dig derfor — men jeg kunde ikke sige Dig det — jeg kunde ikke, forsikkrer jeg Dig — lagde Du aldrig Mærke til de Blomster?...»

Hvortil yderligere Forklaringer? Vi vare lykkelige, og jeg troer, at min Onkel var ligesaa lykkelig som vi. Det saae atter ud, som om Glæden skulde fæste Bo i dette Hjem. Christian gjenvandt sin tidligere Aandslivlighed og rev os Alle med sig. Han havde en sjelden Evne til at kunne fremstille en Sag klart og overbevisende, og argumenterede blandt Andet saalænge for mig, at jeg nedsatte mig som Læge der paa Stedet, hvilket jeg oprindeligt ikke havde tænkt paa. — Der var en rørende Kjærlighed mellem ham og hans Hustru. Han ligesom klyngede sig til hende, og hun agtede paa enhver af hans Bevægelser. Naar han undertiden talte sig varm, hvilket ikke skete saa sjældent, lagde hun sin Arm om Halsen paa ham og kyssede ham. Formodentlig har det været en Aftale mellem dem, thi ved saadanne Leiligheder gjorde han øiensynligt Vold paa sig selv og taug. Det glædede mig at see, at hun havde denne Indflydelse paa ham, og idet hun blev sig det selv bevidst, udfoldede hun sit Væsen, hvilket lærte mig ret at vurdere hende. Hun var ikke munter, overgivende og flagrende som min egen Sommerfugl, men hun besad en Sindets Ro og en stille, tryk Overbeviisning, hvortil man aldrig tyede forgjæves, og med kvindelig Takt forstod hun at lade sin Fader mærke, hvor afgjort ingen af dem erindrede det Forbigangne med Bitterhed, men tværtimod vare ham inderligt taknemmelige. Under disse Omstændigheder begyndte jeg selv at fatte Haab, og fulgte ikke længere min Svoger med den samme Agtpaaivenhed som tidligere.

En Dag henimod Aarets Slutning kom vi, uden foregaaende Varsel, i en stor Angst. Christian var forsvunden, og medens vi søgte efter ham, frygtede vi ved hvert Skridt for at gjøre en Opdagelse. Om Eftermiddagen kom Sognefogeden til os. »Han er hjemme hos mig,« sagde han; »han kom i Formiddags og gik, uden at sige Noget, ind paa sit gamle Værelse, og der sidder han nu og regner. Gud holde sin Haand over os Allesammen.«

Anna reiste sig og gik ud af Stuen. Lidt efter kom hun, iført sin Hat og Kaabe, og sagde til Manden, at hun var færdig. »Jeg troer, at det er bedst, om Du ikke følger med, Vilhelm, idetmindste ikke i Aften,« mente hun, og jeg lod hende have sin Villie.

De bleve derovre et Par Dage, men vi fik snart beroligende Efterretninger, og endelig vendte de tilbage, spadserende Arm i Arm, som om de kom hjem fra den daglige Tour. Vi opfattede det ogsaa Alle saaledes. Jeg saae igjen det skye Blik i hans Øine og vogtede paa ham; men allerede den følgende Dag brød han selv Isen, idet han bad mig om at tale med ham om hans Sygdom, som jeg vilde tale om enhver anden Sygdom.

»Intet er mig kjærere, Christian, thi jeg be-tragter det selv ikke anderledes, og dumme og bornerte Menesker anrette, efter min Mening, megen Skade ved at betragte og behandle Sindssygdomme som Noget, hvorved der klæber en vis Skam. Men hos mig og hos Alle her, er Du jo mellem fordoms-frie Mennesker. Derfor tal, kjære Ven, eller ti, ligesom Du har Lyst til.«

Jeg kunde see, at dette Svar gjorde ham godt, og paa en Spadseretur fortalte han mig, hvorledes »det kom over ham«, og at han mærkede et ubestemt Noget, en egen Frygt for noget Tomt og dog Skrækkeligt, som drev ham afsted, men tillige, hvorledes hans Hustru formaaede at forjage det.

»Hun er den allerbedste Læge,« svarede jeg, »men skulde det komme igjen, hvad vi ikke ville haabe, saa tænk paa, at Du for Tiden maa skaane denne Læge saameget som muligt.«

»Det har jeg selv tænkt paa, min Ven,« svarede han og gav mig et kraftigt Haandtryk. »Jeg har en Forudfølelse af, at naar den Tid kommer, vil jeg være helbredet for bestandigt.«

Hans Ord slog til. Hans Glæde, da han fik en Søn, var dyb og levende, og efter den Tid kom der Ro i Sindet. Samme Dag som Drengen blev døbt, stod Claras og mit Bryllup. Det var atter Foraaret, og den samme Menighed havde samlet sig i Kirken, men denne Gang var Glæden ublandet, og da jeg tog min skønne Brud ved Haanden, havde